

La connexió mallorquina de Mario Conde

Mario Conde va establir una completa xarxa de relacions a Mallorca que incloïa des de negocis turístics fins a contactes amb l'entorn del rei, passant pels seus lligams familiars amb l'illa, on resideix el seu sogre, i on el banquer té una finca. Per la banda irregular d'una de les seves inversions, el complex turístic Bellevue, la corporació Banesto haurà de pagar 5.000 milions de pessetes.

Mentre a Madrid esclatava la tempesta de la intervenció del Banesto, en un desconegut port del Carib un luxós iot es movia plàcidament. El seu nom és *Alejandra*. El seu port d'origen i d'estada habitual és Porto Portals (Mallorca). El seu propietari és Mario Conde. L'*Alejandra* havia partit de Mallorca unes setmanes abans de l'escàndol. Aquest iot és el símbol de l'ascensió social i econòmica de Conde i de la seva connexió amb les més altes instàncies de l'estat. Prou coneguda és l'afició del rei d'Espanya a la mar, de la qual gaudeix cada estiu a Mallorca. Qui tenguí altes aspiracions no pot deixar de fer contactes en el món dels luxosos iots que poblen l'estiu mallorquí. Conde no fou una excepció. Les seves ambicions més íntimes passaven per una bona relació amb el rei. Mallorca era el lloc ideal per a establir els ponts necessaris.

L'ambició del poder. El 1987 Conde accedeix a la presidència de Banesto. Darrere quedava una carrera fulgurant. Nascut a Pontevedra, l'any 1947, residí de jove a Alacant, estudià Dret a Deusto, es casà l'any 1973 amb la madrilenya Lourdes Arroyo –amb la qual ha tenguut dos fills, Mario, de dinou anys, i Alejandra, de disset–, número 1 de l'oposició al cos d'advocats de l'estat i, a partir de finals dels setanta, assessor fiscal i financer d'una empresa d'antibiòtics propietat del seu amic Juan Abelló. Aquest és l'inici del veritable ascens: adquisició d'Antibióticos, SA –amb Abelló–, venda a una multinacional de l'empresa –operació que, segons les informacions aparegudes aquests dies, els hauria reportat no menys de 50.000 milions de pessetes–, compra d'accions de Banesto, ruptura amb Abelló i, finalment, el 1987, accés a la presidència del banc que patrocina l'equip d'Indurain.

Començaven a comparar-lo amb Joan March i Ordinas, el financer mallorquí que va posar fi a la República finançant la revolta feixista de Franco. Potser fos una compració exagerada, però la fortuna de Conde començava a ser prou important: en aquests moments es calcula entre 30.000 i 100.000 milions, segons les diverses informacions publicades.

La biografia de Conde també mostra aspectes més obscurs, com la seva afiliació a la maçoneria, igual que molts altres grans personatges de les finances internacionals. El 1980 entrava en la Lògia Concòrdia. L'ascensió dins la maçoneria va anar paral·lela a l'ascensió econòmica i social. El 1981 ja era mestre d'aquesta organització. El 1982, el gran mestre de la Gran Lògia el nomenà primer vigilant. Quan accedeix a la presidència de Banesto passà a la categoria de maçó dorment, una mena d'excedència maçònica. Després de la gran caiguda, moltes veus l'acusen d'haver-se aprofitat de la condició de maçó per a obrir-se portes en tot el món. Així

Mallorca fou l'excusa de Mario Conde per acostarse al rei d'Espanya (dalt). El luxós iot Alejandra (baix), valorat en més de 1.000 milions de pessetes, era utilitzat per Conde com a oficina de relacions públiques de superluxe.

ho han dit dos grans mestres de dues de les cinc lògies que hi ha a l'estat espanyol.

Conde i Mallorca. La relació de Conde amb Mallorca té tres vessants, tots ells interrelacionats: el familiar, el de negocis, i el de contactes per a satisfer la seva ambició política.

Familiarment la relació li ve pel seu sogre, Alejandro Arroyo, qui viu des de fa anys a Aucanada (Alcúdia). L'esposa de Conde, Lourdes Arroyo, té en aquesta localitat una galeria d'art. Conde adquirí una finca no gaire lluny, Can Pelut, al terme de Pollença. El sogre és un home de negocis que ben aviat va congeniar amb el seu gendre. De fet, fins i tot participà en algun negoci de Banesto, com el de la venda del complex turístic Bellevue que, de moment, li pot costar a la corporació Banesto uns 5.000 milions de pessetes.

Aquest complex, el major de Mallorca pel que fa al nombre d'apartaments (1.000) i de places (5.000), va ser venut per la corporació Banesto

a un grup d'empreses el 1989. Un laude d'arbitratge ha condemnat ara la corporació a pagar 5.000 milions al grup comprador. Contra aquest laude es pot presentar un recurs davant l'Audiència Provincial de Madrid, però de moment, el primer assalt, l'ha guanyat el grup d'empreses compradores que, al llarg del plet, han acusat Mario Conde d'haver permès que actués el seu sogre d'intermediari

en la compra-venta de les accions, la qual cosa hauria incrementat el cost en uns centenars de milions en concepte de comissions. A més, també s'acusa la corporació d'haver amagat diverses irregularitats administratives del complex que feien molt difícil la seva explotació.

Del grup d'empreses compradores, la Ron Investment és la més im-

portant i coneguda a Mallorca. Presideix el consell d'administració Max Mazin i un dels seus principals accionistes és Marc Rich, personatge al qual EL TEMPS ja dedicà un reportatge en el número 442. Rich es va nacionalitzar espanyol després de fugir dels Estats Units, on pot ser condemnat a 320 anys de presó si és capturat; la justícia americana l'acusa d'haver violat l'embargament contra l'Iran, i la fiscalia dels EUA ha emès una ordre de detenció que —segons el Tribunal Suprem— el FBI pot fer efectiva en qualsevol lloc del món. Ron Investment és l'entitat propietària de Cala Falcó (Calvià) que l'any 1991 reclamà al Govern Balear quasi 5.000 milions en concepte d'indemnització per haver estat declarada aquest zona com Àrea Natural d'Especial Interès i, per tant, lliure d'urbanització.

La història de Bellevue es remunta anys ençà, quan el Banco Coca va construir un complex turístic amb el nom d'UNI. Posteriorment Banesto absorbí el Coca i es va fer càrrec de la gestió del centre turístic —rebatjat amb el nom de Bellevue— a través de l'empresa Conjunto Residencial Alcudia, SA, dependent de Banesto.

El 1988 Banesto volia vendre les accions de Bellevue i va fixar un preu d'11.000 milions. Un grup de societats, al capdavant de les quals es trobava Ron Investment, s'hi mostraren interessades. El setembre de 1988 es desplaçà a Mallorca Arturo Romaní, vice-president de Banesto, el qual durant 15 dies s'encarregà directament de les gestions per a la venda. Es aleshores, segons les acusacions de Ron Investment, quan va intervenir en les negociacions el sogre de Conde. A l'últim, el gener de 1989, els compradors es feren amb la propietat del complex per un total de 8.237 milions, dels quals pagaren inicialment 1.462 milions i constituïren hipoteques per la resta, 5.850 milions, mitjançant préstecs fets per Banesto, a pagar pels compradors al llarg de 5 anys.

El complex turístic Bellevue. Situada a la localitat d'Alcúdia, la urbanització pot costar-li a Banesto 5.000 milions de pessetes.

Algun temps després de la venda, i quan ja explotaven el complex, els compradors s'adonaren d'una sèrie de presumptes irregularitats que feien molt difícil el rendiment: part del complex estava construït en zona verda o de dotacions, alguns terrenys propietat del complex vulneraven la Llei de Costes, incompliments d'alguns aspectes de les normes subsidiàries del Pla Parcial d'Alcúdia que afectaven més de la meitat dels apartaments... Aquest, a grans trets, era el resum que feia per als compradors un estudi realitzat per un grup d'arquitectes i pel bufet del conegut Eduardo García de Enterría. A més, hi havia la intervenció del sogre de Conde.

Si bé, en principi, els compradors volien anar per la via penal, un acord entre Max Mazin i Mario Conde va permetre que les dues parts acceptessin un tribunal d'arbitratge. A partir d'aleshores es posaren a treballar els equips d'advocats de les dues parts. Mentre que els de Banesto tenien clara la legalitat de l'operació i la rendibilitat de la gestió, els lletrats de Ron Investment qüestionaven com s'havia dut a terme i tractaven de demostrar, entre d'altres coses, que l'actuació dels intermediaris per part de Banesto havia encarat en uns 800 milions de pessetes el preu de compra, a més d'existir les presumptes irregularitats esmentades anteriorment.

Un informe de Mariano Socfas, director de Vivenda, Costa i Urbanisme del Govern Balear, pesà molt en la resolució del laude. El mes de novembre passat el sogre de Conde va ser citat a declarar a Madrid davant el tribunal d'arbitratge. Al desembre de 1991 es presentava a Palma el primer *air bus* d'Oasis Airlines i el president del banc declarava que "la sintonia total" entre ell i Pueyo havia fet entrar Banesto de ple en el sector turístic. Eren temps d'alegries econòmiques i es parlava d'inversions multimilionàries d'uns 40.000 milions. Ara, després del desastre, Oasis ha fet públic que no es tem per la salut del grup. Altra cosa és què passarà amb el 3% d'accions que el grup té de Banesto.

L'interès de Conde, i de Banesto, per les inversions turístiques a Mallorca no s'atura amb Bellevue. Conde va conèixer el mallorquí Pere Pueyo, president del grup Oasis —Oasis International Hotels, Oasis Airlines, Air Broker International i Banestur—, amb el qual congenià ràpidament. El banquer no dubtà a entrar en el grup, amb un total de prop del 50% de les accions. El desembre de 1991 es presentava a Palma el primer *air bus* d'Oasis Airlines i el president del banc declarava que "la sintonia total" entre ell i Pueyo havia fet entrar Banesto de ple en el sector turístic. Eren temps d'alegries econòmiques i es parlava d'inversions multimilionàries d'uns 40.000 milions. Ara, després del desastre, Oasis ha fet públic que no es tem per la salut del grup. Altra cosa és què passarà amb el 3% d'accions que el grup té de Banesto.

Si Mallorca i Conde s'han unit amb la família i el negoci, també les ambicions polítiques del banquer tenen per escenari l'illa. El procés d'acostament al rei és lent, però constant. Primer va ser amb el pare del rei, Joan de Borbó, al qual convidava sovint a navegar. Tot d'una que arribà a la presidència de Banesto comprà un

iot, el *Pitágoras*. Era imprescindible estar al costat del rei durant l'estiu. Posteriorment, ja durant el 93, el *Pitágoras* és substituït per un luxosíssim veler de dos pals: l'*Alejandra*. El nom li'l posà en honor de la seva filla. El cost pot estar entorn dels 1.000 milions, però les reformes i millores que Conde ha fet fer podrien augmentar molt aquesta xifra. Segons han comentat a aquest setmanari persones relacionades amb el manteniment de iots, només la passarel·la —de fusta de tec— té un cost d'un milió i mig de pessetes. Persones que han treballat en l'*Alejandra* asseguren que el luxe interior del iot és difícilment igualable. L'*Alejandra* es convertí en una oficina de relacions públiques al més alt nivell. Molta gent ha visitat el vaixell. Era el marc perfecte per a començar a fer realitat el somni més ambiciós: arribar a la presidència del Govern. Ell sempre ho ha negat en públic, però en privat —segons les informacions aparegudes aquests dies— no ho descartava, "si el rei m'ho demana", deia.

Mallorca era el lloc ideal per a entaular amistat amb el rei i el seu entorn. Gairebé ningú no es resistia a l'encant d'un dels homes més coneguts i admirats pels espanyols. Sempre vestit impecablement, donava la imatge del triomfador total: ric, atractiu, enamorat de la mar... quasi una fotocòpia, en versió banquer, del rei.

Mario Conde. L'ex-cap de Banesto és acusat de haver permès que el seu sogre, Alejandro Arroyo, cobràs comissions milionàries per la venda del complex Bellevue.

Un detall: en algunes fotografies apareix amb el rellotge en la mà dreta, com el rei. L'adulació arribà fins a intentar regalar a Joan Carles de Borbó, l'any 90, el iot *Fortuna II*, que pel seu cost —uns 2.000 milions—, el monarca no volgué acceptar.

No hi ha moltes dades dels plans de Conde per arribar al cim. S'ha especulat molt amb operacions per tombar Aznar i per convertir Conde en el gran recanvi del centre-dreta espanyol. També s'ha insinuat en diverses ocasions que darrere moltes d'aquestes operacions —reals o imaginàries— hi havia la llarga mà d'Alfonso Guerra per trencar la dreta. Fins i tot s'ha assegurat que fa només uns dos mesos el banquer va fer arribar a persones de l'entorn del rei que estaria disposat a ser nomenat president d'un govern de salvació per sortir de la crisi. Un govern que hauria d'haver estat votat per una majoria de diputats socialistes i populars.

Ara, ja tot és història. I l'*Alejandra*? De moment, al Carib. Qui sap si l'estiu que ve es podrà repetir la fotografia de Mario Conde de l'agost passat, a la coberta del seu iot, impecablement vestit amb un blazer blau marí, pentinat amb gomina, aguantant més de 30 graus i sense suar. Potser ha suat més aquest hivern que tot l'estiu passat, quan els somnis encara eren possibles. **Pep Matas / Miquel Payeras**

C

Cultura Arts plàstiques

SantaMònica

J. BEUYS

OPERACIÓ
"DIFESA
DELLA NATURA"

del 29 d'octubre de 1993
al 28 de febrer de 1994

Centre d'Art Santa Mònica
Rambla Santa Mònica, 7
08001 Barcelona
Tel. 412 12 72

Horari:
de dilluns a dissabte:
d'11 a 14 h. i de 17 a 20 h.
festius: d'11 a 15 h.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura